

A PROTESTÁNS PRÉDIKÁTOR EMLÉKEZETE

ÍRTA: Gimesi Zsuzsanna

2007 március elsején – 55 éves korában – elhunyt Kiss Domokos a Budapest Rákospalota-Újvárosi Református Egyházközség lelkipásztora. Kerekén tíz esztendő telt el azóta, éppen annyi, amennyi megmutatja már, hogy mi marad meg a halál döbbenete után, kihullik-e az idő rostáján a sok emlék, és mi lesz állandó, mi él tovább az üzenetből, amely immár letisztulva mindig is jellemezni fogja munkásságát, szolgálatát.

Kiss Domokos a szó klasszikus értelmében vett protestáns prédikátor volt. A Reformáció őt, úgynevezett solus-ának mindegyikét vallotta, hirdette és most, a Reformáció 500-dik évfordulóján jó úgy emlékezni személyére, mint aki ennyi évszázad távlatából is hitelesen képviselte ősei hitét. Solus Christus – *egyedül Krisztus* – Sola Scriptura – *egyedül a Szentírás* – Sola Fide – *egyedül hit által* – Sola Gratia – *egyedül kegyelméből* – Soli Deo Gloria – *egyedül Istené a dicsőség*. Igehirdetői szolgálata mindenkor azt a forrást ragyogtatta föl, amelyet, illetve inkább Akit, ez a reformátori gondolatsor tömören összefoglal és minden időre érvényesen megvall – nevezetesen, hogy az örök élet ajándéka Jézus Krisztusba vetett hit által Isten kegyelméből lesz az emberé, és ezért Istent dicsóítja az ember. Erről pedig minden – életünkhöz szükséges – isteni gondolat a Szentírásban található meg. A református istentisztelet központi eleme az igehirdetés. Kiss Domokosra emlékezve tehát, ezt a szolgálatát kell mindennek előtt kiemelni. Ő maga is ezt tartotta a szolgálat szívének. A Szentírást, igei példákkal magyarázta leggyakrabban. Volt rá példa azonban, hogy bibliaórára készülve egy délután képes volt egy egész görög tragédiát végigolvasni, hogy még

jobban megértesse hallgatóságával az Isten üzenetét. Soha nem alkalmazott olcsó és ideig-óráig érvényes példákat, sztorikat. Rendszerető volt minden dolgában, így igehirdetéseire való készülődésében is. Keretek között maradt, nem voltak üresjáratok a beszédében. Hogy a rendelkezésre álló időt a legtartalmasabban töltsen meg, leírta igehirdetéseit. És milyen jó, hogy leírta! Ennek köszönhetően tudta a *Szabó Miklós lelkipásztor szellemi hagyatékát őrző alapítvány* már 2007-ben, halála évében megjelentetni az *Egyenes derékkal teremtve* c. kötetet, amely 365 rövid igemagyarázatát tartalmazza, a Reformátusok Lapjának „Ige mellett” c. rovatából. A lap fölkérésére egy ideig Kiss Domokos lelkipásztor írta ezt a rovatot. Ezt követően még két további prédikációs kötetet adott ki az alapítvány. Ezeket újra meg újra átolvasva, jó megérteni azok örök aktualitását,

mert az is prédikációinak erőssége volt, hogy ki tudta választani az örök emberit, mindig azt, ami javításra szorul, és az örök istenit, azt, ami a megoldást felragyogtatja.

Zárkózott és szűkszavú ember volt. Rengeteget olvasott, a könyvek lapjain utazott és járta be a világot, mélyült el a történelemben, ismerte meg a művészet alkotásait és a természetet, mikor pedig hittan- és ifjúsági táborozásokra vagy gyülekezeti kirándulásokra kísérte gyülekezete tagjait, vitte családját, a természet és a magyar történelem ismerete és szeretete mindenkit lenyűgözött. Értékes könyvtárat gyűjtött össze, amely ma a kerületi *Dokumentumtár és Információs Központban* (1153 Bocskai u. 74-78) immár közkinccs, bárki forgathatja ezeket a köteteket. Ugyanitt fellelhetők azok a folyóiratok is, amelyeket minden évben gondosan bekötetett – köztük az *Egyház és Világ* évfolyamai, amelynek maga is szerkesztője volt. Hitt abban, hogy a templom falai közül kilépve is Istent kell képviselnie, szociális érzékenységgel, legyen az egy társadalmi problémákat feszegető tanulmány a folyóiratban, vagy munka a kerületi önkormányzat szociális bizottságában, amely utóbbinak a rendszerváltás utáni években tagja volt. Azt, hogy a kerület gazdagabb lett Kiss Domokos református lelképásztor szolgálatával, megszólalásaival és a szociális bizottságban végzett munkájával, az önkormányzat díszpolgár címmel ismerte el.

25 évig szolgálta a Rákospalota-újvárosi református népet, és nagyobb közösségét. A rá való emlékezés idején álljon itt néhány sor abból az igehirdetéséből, amelyet 1982-ben, beiktatása ünnepi alkalmán Keresztelő Jánosról mondott:

„... a jelek és csodák mindig hatni tudnak, mindig kápráztatni tudnak, befogadásukra mindig kész az ember. S oly ritkán, s olyan sokára derül ki, hogy hamis beszéd van az elkápráztató csodák mögött... Pascal, a híres francia gondolkodó mondotta, hogy 'nem a csodák alapján kell itélnünk az igazságról, hanem az igazság alapján a csodákról.' – Bizony, feltámad az emberben a vágy, mikor a szót, az ígét kevésnek találja, hogy: bár tehetnék valamit igazolásul, bár bizonyíthatnám a kimondott igazságot, látható jellel, bár megmutathatnám a kételkedőknek, hogy micsoda hatalom van a szavak mögött! De nem adatik se csoda, se jel – és marad a szó, marad az íge – és marad, igen, olyan sokszor marad tehetetlenséggel párosuló keserűség az igehirdető szívében, mert megfeledeznek arról, hogy a próféta, az igehirdető, ha nem tesz is jelet, maga: jel!

Jel volt Keresztelő János is, és jel volt Istennek megannyi elhívott és küldött szolgája ott, ahová állíttatott és akkor, amikor megszólalt... Amikor a közös szolgálatban, e mostani, Istentől rendelt időben együtt munkálkodunk Urunk dicsőségére, s a munkánkban az egymással szembeni elvárásainkat elősoroljuk, mindannyian gondoljunk erre a mai ígére: 'János nem tett semmi csodát'. Én, a lelképásztorok sem fogok csodákat művelni, a szónak egyik értelmében sem, s ti sem fogtok csodát tenni. De mindaz, amit János, Jézusról mondott, igaz volt. Nyomorúságos helyzetbe jutnánk, ha itt, nálunk, Rákospalotán ez másképpen lenne.”

Mindaz, amit Kiss Domokos Jézusról mondott – igaz volt.

Ez marad meg a rá való emlékezésben, ez a legtöbb és legfontosabb, ez nem hullik ki az idő rostáján, így legyen áldott az emlékezete! ■